

Nem kis dobos –

úttörő

**Terri Lyne Carrington
újra Budapestre készül**

A Nemo hóvihár éppen elérte Boston városát, amikor Terri Lyne Carrington dobossal beszélgetni kezdtünk a május 18-ára hirdetett Müpa-beli koncertje apropóján. Az előadás, amelynek keretében a The Mosaic Project a Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterembe érkezik, a Jazztavasz 2013 – Nők a horizonton című fesztivál zárókoncertje lesz. Nemo szerencsére nem bántotta a telefonvonalakat, így minden fontos részletre kitérhetünk.

❖ Bércesi Barbara

Gramofon: Ön egyike azoknak a kiemelkedő amerikai jazz-muzsikuskoknak, akik már évek óta visszajárnak Magyarországra mint vendégelőadók, magyar muzsikuskok oldalán. Hogy érzi, miben különlegesek a magyar jazz-zenészek?

Terri Lyne Carrington: Valójában csak néhány magyar zenésszel játszottam együtt eddig. Jó pár évvel ezelőtt közös lemezt vettünk fel Babossal, George Jindával és Szakcsival. (Babos Gyula Blue Victory című albumát, amelyen Victor Bailey is közreműködött – a szerk.) Legtöbbször Szakcsival dolgoztam, és legutóbb is az ő World Jazz Projectjében vettem részt, ami igazán különleges élmény volt. Szakcsi óriási zenész, és nagyon szép volt az elgondolás, az est koncepciója, örülök, hogy játszhattam benne. Visszatérve a kérdéshez: a magyar jazz-zenészekkel kapcsolatban mindig az volt a tapasztalatom, hogy nyitott a hozzáállásuk a zenéhez, nagyon befogadóak az amerikai és európai jazz-irányzatokkal, és bármiféle zenei hatással szemben.

G.: Többen önt tekintik az egyik első, ha nem az első jelentős női jazzdobosnak. Hogyan viszonyul ehhez a megállapításhoz? Úgy érzi, ez nagyobb felelősséget ró önre?

T. L. C.: Valóban úgy érzem, hogy egyfajta úttörő szerepet töltök be. Nem mondhatnám, hogy sok példaképem lehetett. A felelősségtől függetlenül arra törekszem, hogy minél több és jelentősebb értéket hozzak létre. A mérce mindenképpen magasban van, amit magamnak állítok fel. Igyekszem mind több inspirációt nyújtani másoknak, de nem jellemző rám, hogy különösebb nyomás alatt érezném magamat.

G.: Előfordult már, hogy akár a származása, akár a neme miatt megkülönböztetés érte? Érték ezen akár negatív, akár pozitív diszkriminációt.

T. L. C.: Azt hiszem, ez elkerülhetetlen. Biztos vagyok benne, hogy minden nő és minden afro-amerikai átél az élete során effélet, legalábbis aki az én korosztályomhoz tartozik. Lehetséges, hogy a mai tizenéves gyerekek már nem ugyanúgy élik meg ezt a dolgot, de azt hiszem, egyfajta megkülönböztetés mindig jelen lesz, nem nagyon lehet mit tenni ellene. A fő, hogy csináld azt, amiben hiszel, és senkinek ne engedd meg, hogy eltántorítson a törekvéseidről. Én inkább úgy élem meg a női és az afro-amerikai mivoltomat mint ajándékot, nem pedig mint problémaforrást.

G.: A The Mosaic Project a modern jazztörténetben és az ön pályáján is nagyon fontos szerepet tölt be. Mikor született meg az elgondolás, honnan származik az inspiráció, hogy elkészítse ezt a lemezt?

T. L. C.: Úgy öt évvel ezelőtt játszottunk együtt az izraeli Red Sea jazzfesztivál meghívására Tineke Postmával, Geri Allennel és Esperanza Spaldinggal. Akkor döntöttem el,

hogy kiteljesítem ezt a kísérletet azzá, ami néhány évvel később a The Mosaic Project lett. Közben formálódott egy trió is Esperanzával és Gerivel, amelyet ACS Triónak hívnak a vezetéknevünk kezdőbetűi alapján.

G.: És hogy gyűjtötte maga mellé a teljes szereplői gárdát? Előre megvolt már a fejében, hogy kik azok a hölgyek, akikkel együtt szeretne dolgozni, vagy folytatott némi kutatómunkát további tehetségek felfedezésére?

T. L. C.: Túlnyomórészt olyan előadókkal dolgoztam együtt, akiket barátainak tekintek; akikkel tudtam, hogy zeneileg jól megértjük egymást, de olyan is volt közöttük, akit csak futólag ismertem, mint például Gretchen Parlato énekesnő. Legtöbbször már régről megvolt a kapcsolat. Azt akartam, hogy a Mosaic Project ünnep legyen, a közös zenei világunk, a barátságunk ünneplése.

G.: Az ünneplésre később az is okot adhatott, hogy a CD elnyerte a legjobb vokális jazzlemeznek járó Grammy-díjat – bár az ön, azaz hangszeres művész neve alatt jelent meg. Hogyan fogadta ezt az elismerést?

T. L. C.: Fontos ez a díj számomra, mert azt jelzi, hogy figyel a szakma a munkámra. Úgy érzem, egyben az eddigi pályafutásom elismerését is jelenti.

G.: Mit gondol, miért nem születtek korábban olyan munkák, mint a *Mosaic Project*? Vajon a társadalom vagy a szakma nem állt még készen egy női lemez befogadására?

T. L. C.: Talán egyik sem. Szerintem az emberek korábban hajlamosak lettek volna azt hinni, hogy ha csupa nő alkot egy zenekart, az gyanús, az csak valamiféle jól kitalált médiafogás lehet. A lemezről viszont sok elismerő véleményt hallottam, melyek szerint a rajta hallható zene önmagáért beszél. Senki nem feltételezett semmiféle „trükköt” a háttérben. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy azelőtt én magam sem éreztem rá késztetést, hogy ilyesmit csináljak; minden szempontból most jött el az ideje ennek a vállalkozásnak.

G.: Május 18-án a Művészetek Palotájában áll össze a *Mosaic*. Adna egy kis étvágygerjesztőt az olvasóknak azáltal, hogy felsorolja, kik csatlakoznak majd önhöz a koncerten, és melyikükkel miért különleges élmény együtt játszani?

T. L. C.: Lizz Wright lenyűgöző énekesnő, akivel a *Sing the Truth* című projektben is együtt dolgozom. Tineke Postma kivételes tehetségű szaxofonos – időnként olyan, mintha Wayne Shorter női kiadása lenne. Nir Felder gitáros és Tamir Shmerling bőgős ugyan neme szerint kilóg a sorból, de hát a férfiak is ünnepelhetik a nőket, nem igaz? Ha találkozom egy nagyszerű muzikalitású férfi zenésszel, az természetesen felülírhatja az eredeti koncepciót, nem ragaszkodom hozzá annyira. Ingrid Jensen trombitás szintén hihetetlen előadó; ő az egyik legjobb trombitás ma. És végül Helen Sung zongorista is elképesztő muzsikos.

G.: Ahogy néztem, néhányan a társai közül – például Nir Felder és Tamir Shmerling, illetve egy másik bőgőse, Josh Hari – igen fiatalok, a feltörekvő generációhoz tartoznak. Ön is fontosnak érzi, mint anno akár Art Blakey, hogy ifjú tehetségeket fedezzen fel, és játéklehetőséget adjon számukra?

T. L. C.: Persze. A Berklee oktatójaként sok fiatal tehetséggel van módomban találkozni. Nirt nem én fedeztem fel, egy ideje már fontos szereplője a New York-i jazzélet-

nek. Greg Osbyval hallottam először játszani. Ő most a kedvenc gitárosom. Nála fiatalabb Tamir és Josh is, akik előtt még szintén nagy jövő áll szerintem.

G.: Az új lemeze – amelynek címe *Money Jungle: Provocative in Blue* – ismét igen fajsúlyos zenei anyag, és az üzenete is hasonlóan erős, mint a *Mosaic Project*é volt. Lenyűgöző az öné mellett Gerald Clayton és Christian McBride játéka, de a többi muzsikus is remek. A szövegek által egyben arra is kísérletet tesz, hogy felnyissa azok szemét, akik még nem látnák, hogy a világot kétes anyagi értékek uralják. Tegyük fel, hogy valaki harminc év múltánteszi a lejátszóba a *Money Jungle*-t. Mi tenné önt boldogabbá: ha azt hallaná, hogy az illetőt igen megérintette a zenei anyag, a dallamok, groove-ok, a harmóniák, vagy ha arról számolna be, hogy fogta az üzenetet, és ezáltal rájött, hogy nem kell folyton vásárolni?

T. L. C.: Mindkettő fontos számomra: az üzenet és az igényes művészi kivitelezés egyaránt. Én annyit tehettem, hogy a legjobb tudásom és lelkiismeretem szerint elkészítettem a lemezt, az pedig a befogadóra marad, hogy mit érez közel magához belőle. Ha akár csak a zenét magát, akár az üzenetet, vagy mindkettőt értékeli, én boldog vagyok.

G.: Hallhatunk esetleg a május 18-i budapesti koncerten is pár számot a *Money Jungle*-ről, vagy csak a *Mosaic Project*-ről válogatnak?

T. L. C.: A *Backward Country Boy Blues* című számot valószínűleg eljuttatjuk majd, hiszen velünk lesz Lizz Wright, és a lemezen az ő hangja által teljesedik ki ez az Ellington-szerzemény. ■

Terri Lyne Carrington honlapja, életrajzzal és diszkográfiával:
www.terrylinecarrington.com

Forrás: International Music Network

Garota de Budapeste

Pátkai Rozina énekesnő már kisebbfajta rajongótábort is magáénak mondhat, de a közeli jövőben számíthatunk igazi „berobbanására”: hamarosan két lemeze is megjelenik.

⇨ Bércesi Barbara

Fotó: Raffay Zsófi

Bár Rozina már korán kezdett énekelni tanulni – klasszikus énektanulmányait Farkas Katalin operaénekesnőnél kezdte –, először mégis „civil” diplomát szerzett, és csak később választotta a zenei pályát. Érdekes módon hozzá hasonlóan több hazai énekesnő, így Karosi Júlia és Harcsa Veronika is kezdetben egészen más irányú felsőfokú képzésben vett részt. Rozina szerint sem véletlen ez, a szöveget is közlő zenész számára fontos a más területen szerzett tanultság, tájékozottság, a nyelvismeret. „A művészi pályán – úgy gondolom – elengedhetetlen valamilyen kézzelfogható tudás is. A sokoldalúság révén inspirációkat gyűjthet az ember az élet sok más területéről” – vallja.

A jazz viszonylag késői szerelem, Rozina első igazi jazzlemezét Bacsó Kristóftól kapta: Winand Gábor Different Garden című CD-jét. „Annyira tetszett a zeneiség, az együttjáték, a hangulatok, hogy rögtön rabul ejtett a műfaj.” Jazzéneket Szolnoki Dóránál, Elsa Vallénél, Winand Gábornál, Szirtes Edina Mókusnál és Lakatos Ágnesnél, hangképzést Magyar Hajnálnál tanult. Nehezen tudná azonosítani Rozina, melyiküknek pontosan mit köszönhet, miben tudta segíteni a pályáján, de feltétlenül szerencsésnek tartja magát, hogy mindnyájuktól vehetett órákat, mert, ahogy mondja, „a zenész a saját hangját, zenei világát keresi, ezért sok tanárhoz kell elmennie, míg végül megtalálja önmagát. Jelenleg is sokat tanulok az énekhangról Bátorfi Éva operaénekesnőtől”. Szerinte a tanulás sosem ér véget, az előadás módját, a megjelenítést örökké lehet fejleszteni. Ritka erény, hogy Rozina három nyelven énekel, ezen a területen is állandóan csiszolja tudását, ugyanakkor

az improvizáción és az éneklésen kívül az ütőhangszeres játékbán is szeretne fejlődni – merthogy az is kifejezőeszközei közé tartozik.

A Pátkai Rozina honlapján olvasható életrajzból kiderül, hogy olasz felmenőkkel rendelkezik, amire természetesen büszke, de ezzel együtt magyarnak vallja magát, hiszen Budapesten született, az anyanyelve magyar. Itáliai gyökerei fontosak számára, alapvetően meghatározzák temperamentumát, sőt úgy véli, meglehet, hogy ez az alapja a latin zene iránti vonzalmának is, amihez egy élmény még feltétlenül hozzájárult: „14 éves koromban Londonban tanulhattam egy ideig. A Portobello Road piacán akkoriban 1 fontért 3 db bossa nova kazettát lehetett vásárolni. Az első sorozat nagyon tetszett, így további kazettákat vettem, és végül egész gyűjteményem lett” – meséli, így már világos, miért képezte ez a stílus a Pátkai Rozina Quintet nagy sikerű fellépésének gerincét a Jazz Showcase-en. A Showcase nem verseny, díjat sem adnak ki, de abból is van jó pár Rozinának. Szerzett elismeréseket például a budapesti és az edinburgh-i Fringe-en, a Jazz Voices 2012-n és az Europafest Bukaresti Nemzetközi Jazz Versenyen. „Talán a legértékesebbnek a Budapesti Fringe Fesztiválon szerzett szakmai különdíjat tartom, amelyet a Bossa Novas című műsorunkért kaptunk Tóth Mátyás gitárossal. Ez volt az első komolyabb visszaigazolás, hogy jó úton járunk” – értekel Rozina.

Az utat, ahogy a bevezetőben jeleztük, két új mérföldköszegélyezi nemsokára: „nyár végére tervezzük két album megjelenését. Az egyik a Pátkai Rozina Quintet lemeze Pecze Balázzsal trombitán, Tóth Mátyással gitáron, Soós Mártonnal nagybőgőn és Cseh Balázzsal a doboknál. A másik album egy crossover-lemez, amelyben a Pátkai Rozina Quintet a Bujtor Balázs által vezetett RTQ vonósötössel játszik együtt. A dalokat Fenyvesi Márton hangszereli”. Reméljük, hogy ezt az anyagot is hamarosan hallhatjuk, aminek feltétele, hogy további támogatók vegyék pártfogásukba a produkciót.

Lassan klasszikussá válik lapunk hasábjain a kérdés, amely az énekesnő és a zeneszerző viszonyát taglalja. Rozina számára semmiképp sem teher, inkább óriási lehetőség a saját szerzeményekben való kibontakozás. „Persze jó, ha kellő önkritikával él a szerző a saját dalok kapcsán, és csak olyan darabokat hoz nyilvánosságra, amelyek megütik a megfelelő mércét. Hiszen rengeteg kiváló zeneszerző van, akik csodálatos műveket írtak és írnak. Ezeket a dalokat nagyszerű élmény jól előadni, de egyben nehéz feladat saját képünkre formálni őket” – foglal állást a témában Rozina.

S hogy hogyan képzelel el a jövőjét öt év múlva? Nem tagadja, a nemzetközi lehetőségeket vonzónak tartja. Ám akárhogy is alakul az élete, ebben a távlatban elmondhatja: „az utamon vagyok”.

Pátkai Rozina hivatalos honlapja: www.rozinapatkai.com

A Pátkai Rozina Quintet következő fellépései:

– március 7., Muzikum

– április 21., IF Café

Tavaszi jazzrügök

Válogatás a vidéki és budapesti jazzkoncert-kínálatból

➔ Bércesi Barbara

Az újjáéledő természettel együtt új jazzhelyszínek is szárbaszökkentek. A 125 éves Centrál Kávéházban azt a régi hagyományt igyekeznek feleleveníteni, amely által a kávéházi élet egykor teljes volt: vagyis hogy a felszolgált frissítők, finomságok és a baráti beszélgetések mellett jazz szóljon – nem is annyira a háttérben. A patinás belvárosi kávéházban kéthetente csütörtökönként játszanak majd jazzt, a sorozatot február 28-án Szakcsi Lakatos Béla és Kőszegi Imre duója nyitotta meg. Őket majd a Vukán–Berkes és a Valle–Winand duók, a Balogh (Finucci) ikrek Rontó Kittyvel, végül Vig Tommy és Gyárfás István kettőse követi. Nem új a helyszín a Kossuth Klubban tavaly október óta működő Muzikum Klub & Bisztró, amely reggeltől bisztró, este 8-tól pedig széles stílári palettáról válogató zenei klub, jazzkínálata viszont egyre markánsabb arcúvá vált. Az egykori BJC termeiben két fontos jazzsorozat: az Apák és fiúk, illetve az Electronica, vagy amit akartok sorjázik.

Március elején két világsztár érkezik a fővárosba gyors egymásutánban. Március 5-én a Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem színpadán csendülnek fel Kurt Elling 1619 Broadway – The Brill Building Project című lemezének darabjai, és még annál is több, hiszen további, big bandre és jazzkvintet-re hangszerelt számokat is hallhatunk a Modern Art Orchestra közreműködésével. Március 9-én a Trafóba látogat Brad Mehldau, méghozzá duóban Mark Guiliana dobossal, akik így a különleges Mehliana formációt alkotják.

Fotó: Anna Webber

Kurt Elling

A Magyar Jazz Szövetség idén március 21-22-23-án szervezi meg a Magyar Jazz Ünnepe fővárosi rendezvénysorozatát, amely a szokott módon a Budapest Jazz Clubba várja az ünnepelni vágyókat. Csütörtökön a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola, illetve a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem jazz tanszékei növendékeinek hangversenyére kerül sor, majd pénteken az idei Szabó Gábor, Pernye András- és Gonda János-díjak kiosztásával indul az este. Az egyik díjazotthoz, Regős Istvánhoz kapcsolódik az első koncert, amikor az MJSZ vezetőségi tagjaiból alakult zenekar emlékezik a néhai szaxofonos-zongorista-pedagógusra. A továbbiakban a Zsári Tamás Quartet és a Balázs József Quintet ad koncertet. Szombaton a Vig Tommy–Gyárfás István Duó, a Vörös Janka e-Series, a Duola és Borbély Mihály, illetve a 1705 trió zenél.

A Budapesti Tavasz Fesztivál két csemegével várja látogatóit a Művészetek Palotájába. Március 23-án a jazzorgona turbános főpapja, Dr. Lonnie Smith és zenekara koncertjével zárul az aznapi több helyszínes Orgonaturá. A Hammond egyik legnagyobb hatású előadója a Fesztivál Színházba várja rajongóit. Április 5-ére a Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterembe már nem lehet jegyet kapni, de érdemes érdeklődni a Műpa jegypénztárában, hátha felbukkan egy kósza belépő Snétberger Ferenc és Richard Bona duójának koncertjére.

Aki unja a fővárost és amúgy is inkább a hagyományos jazzhez vonzódik, annak remek programokat kínál a XXII. Nemzetközi Bohém Ragtime & Jazz Fesztivál Kecskeméten, március 22-23-24-én. Régi hagyomány, hogy a fesztiválra érkező külföldi vendégek több napon és különböző formációkban is fellépnek, így a hétvégén elcsíphetjük Catherine Russell énekesnőt, Mimi Blais zongoristát, Ken Aoki bendzsóst, Herbert Christ trombitást és a Marco Marchi And The Mojo Workers csapatot, továbbá a Hot Jazz Bandet és a Bohém Ragtime Jazz Bandet.

Jimmy Katz

Anat Cohen

Május 17-18-án kilencedszer lesz Jazztavasz a Műpában, itt az ideje, hogy megmutassák magukat a hölgyek, így csupa olyan produkció érkezik a Palotában, ahol női hangszerek alkotják a frontvonalat. A Nők a horizonton alcímű fesztivál nyitókoncertjét 17-én Anat Cohen klarinétos kvartette adja majd a Fesztivál

Színházban. Cohen nemcsak mint nő vonja magára a tengerentúli jazzélet szereplőinek figyelmét, a fafúvósok olyan mesteri megszólaltatója, hogy több fórum rendre őt ítéli a legfigyelemreméltóbb előadónak. Május 18-án a Nemzeti Hangversenyterembe helyeződik a fókusz, ahol először Eliane Elias brazil származású amerikai zongorista-énekes díva ad koncertet kvartettjével (benne természetesen férjével, Marc Johnson bőgőssel), majd az Euróvíziós Dalfesztiválon „lassú mérget” csepegtető Mrs. Columbo folytatja a bódítást az Üvegteremben. Végetül rovatunk vezető interjújának alanya, Terri Lyne Carrington hozza el The Mosaic Project vállalkozását, melyben a hölgyek aránya legalább 72% lesz. ■

További információk: www.muzikum.hu, www.mupa.hu, www.trafo.hu, www.jazzszovetseg.hu, www.btf.hu, www.bohemragtime.com

NAGY JÁNOS: JAZZ-ZONGORA I. – ELMÉLET ÉS GYAKORLAT

Magyar Hangszerműves Céh, 2012.

83 oldal

Binder Károly és Pozsár Máté (Skálák és akkordok), illetve Márkus Tibor (A jazz elmélete I.) – recenzióink a Gramofon 2012 téli számának 58. oldalán olvashatók – után újabb kiváló hazai zongorista-zeneszerző tett le fontos jazz-metodikai munkát az asztalra. A középgenerációba beérkező Nagy János – két évtizedes, érdemű pályafutással a háta mögött – úgy gondolta, érdemes lenne egy közérthető zongoraiskola formájában összegezni a jazz alap- és középfokú tanulásához szükséges ismeretanyagot. Helesen döntött, amikor belevágott a könyv megírásába, mert a téma magyar nyelvű szakirodalmában igen szegényes: eddig szinte semmiféle kapaszkodó nem volt azoknak a fiataloknak, akik néhány év klasszikus zongoratanulás után, szerény zeneelméleti-összhangzattani ismeret birtokában kezdtek érdeklődni a jazz iránt. Nagy János szépen, sorban halad – minden sallang és fölösleges bennfenteskedés nélkül, ami ebben a sokszor bizalmaskodó, rossz értelemben összekacsintó szakmában óriási dolog. Megismerteti a kezdő jazz-zongoristákat a kvintkörrel, a hármas- és négyeshangzatokkal,

különböző fordításokkal, majd lényegre törően tárgyalja a skálákat és akkordfelrakásokat. Ezen fundamentum birtokában tér át a dallam és harmonia kapcsolatára, a motívumkezelés és a frazeálás kérdéseire, a harmonizálás alapvető törvényszerűségeire. Az első kötet végére – mert a zongoraiskolának folytatása is lesz – az összetett és tágfekvésű akkordokig, a balkéz-harmóniáig és a váltóhangokig jutunk el, ami becslésem szerint – a növendék tempójától függően – klasszikus előképzettség birtokában három-négy félév anyaga lehet. Nagy János tankönyvének fontos érdeme, hogy az elengedhetetlenül szükséges technikai-hangszerkezési ismeretek mellett a jazz sajátos eszközrendszerére és nyelvezetére koncentrált; világosan elkülönítve ezáltal a jazztatást a klasszikus zene, illetve a szórakoztató műfajok tanításától. Nem feledkezik meg az improvizációs készségfejlesztésről sem – a tanulás kezdeti fázisában ez okozza a legtöbb nehézséget. E gyakorlatias megközelítéshez jól illeszkednek a fejezetek végén ajánlott magyar és külföldi hangfelvételek, amelyekben nem tükröződik a szerző személyes ízlése, szimpátiája: minden fontos stílus és műfajt megemlít.

Retkes Átilla

KEREKES GYÖRGY: JAZZPORTRÉK I. – A KEZDETEKTŐL AZ ÖTVENES ÉVEKIG

T.bálint kiadó, 2012.

432 oldal

A Mátix-filmek óta divatos kifejezéssel élve „újratöltve” kapjuk meg Kerekes György először 2005-ben megjelent Jazzportrék című, trilógiának szánt sorozatának első kötetét – ezúttal a T.bálint kiadó jóvoltából. A Gramofon olvasóinak valószínűleg nem kell bemutatni a szerzőt, akivel rádiós műsorban, Nyitott Műhely-beli jazztörténeti előadáson és jazzkoncertsorozat szervezőjeként egyaránt találkozhatott – nem egyszer Pallai Péter „tettetársaként” –, és vélhetően a könyv első kiadását is sokan ismerik és birtokolják. Ennek ellenére indokolt a bemutatás, hiszen – ahogy Deseő Csaba is aláhúzza a könyv hátsó borítóján olvasható ajánlásban –, magyar nyelven fehér holló ritkaságával vetekednek az efféle munkák.

A szerző nem vitázik a kánonnal, és annak a tizenkilenc muzsikusként tárja elénk a regényes életrajzát, akik kihagyhatatlanok és megkerülhetetlenek egy olyan portrégyűjteményben, amelyen keresztül a jazz kialakulásának, elterjedésének és ünnepléstől való válásának állomásait végigkövethetjük és megérthetjük. A sor Jelly Roll Mortonnal indul (aki deklarálta, és el is fogadtatta, hogy ő találta ki a jazzt 1902-ben, nem pedig W.C. Handy), és Thelonious

Monkkal zárul, akit viszont a legmaradibb jazzkedvelők már olyan formabontónak mondanak, hogy legszívesebben kihagynák bármiféle jazzkönyvből – szerencsére nem tehetik.

A kötet számos erénye közé tartozik, hogy a szerző az életrajzokat személyes megfogalmazások által, a humort sem nélkülözve formálja meg, így halványan egy huszadik portré is kirajzolódik a könyv végére: magáé Kerekes Györgyé. A sokszor filmvászonra kíváncszó történetek olyan érzékletesen mutatják be a tárgyalt muzsikusként életét és pályáját, hogy a száraz adathalmazokhoz képest ezeket biztosan megjegyzi az olvasó, ráadásul az adott kor New Orleansának, Chicagójának vagy New

Yorkjának viszonyait is elképzelheti és megértheti. A közbeékelte szócikkszerű definíciók, szociológiai, történeti háttéranyagok, sőt receptek, illetve az idézetek még újabb dimenziókkal gazdagítják a történeteket.

Vajon mi értelme egy ilyen könyvet kiadni, amikor az internet világában bárki bármiről és bárkiről hozzáférhet bármiféle információhoz – azon túl, hogy a könyvet meg lehet szagolni? Az egyéni hangvételnek, a reflektált tényanyagnak és a sajátos szerkesztésnek köszönhetően a könyv élőlényé válik.

Bércesi Barbara

KURT ELLING: 1619 BROADWAY – THE BRILL BUILDING PROJECT

Két évtizedes sikeres pályával a háta mögött a 45 éves crooner tavaly is elsőpró fölénytel lett a Down Beat kritikusaiknak listáján az első számú férfienekes dupla annyi ponttal, mint a második helyezett! A sokféle adottsággal bíró énekes egyik figyelemreméltó érdeme, hogy nem ontja a lemezeket, csak gondosan kidolgozott, megérett zenei anyaggal áll elő, lemezei ezért számíthatnak mérőszámoknak a jazzvokál történetében.

A chicagói születésű Elling öt éve költözött New Yorkba, legújabb albuma tisztelgés a jazzvilág fővárosa előtt. Mi több, azon belül is a Broadway egy kultikus épülete került a fókuszba, amely a 30-as évek óta a zeneipar egyik fellegvára. Az album 11 dala kötődik a helyhez és minden stílusból kapunk ízelítőt: popballada, jazz-rock, soul és blues, sőt még csipetnyi nagyzenekari jazz is elhangzik. A remek hangszerelek Elling és zongorista partnere, Laurence Hobgood mestermunkái. A szerzők persze mind kötődnek a helyhez Duke Ellingtontól Paul Simonig, az előzőnek volt itt írodája, az utóbbinak még ma is van. Meglepő a Leiber–Stoller páros, akik Elvis számos slágerét jegyezték, vagy Burt Bacharach és Carole King. Az intellektuális énekes új életet lehel a patinás dalokba. Érces, Frank Sinatrát idéző hangja, technikája, szövegmondása kifogástalan és lenyűgöző. Előadóművészete a legmodernebb irányzatok és a tradíció harmonikus ötvözet. Előző albumain is felbukkanó eredeti humorát itt is megcsillagotja: az On Broadway-en egy zenészammal „házaló” szerzőt, a Shopping for Clothesban pedig egy öltönyvásárlást ironizál szenciációsan.

A Big Apple tiszteletére írott zeneművek hosszú sorában is kimagasló helyet érdemel ez az alkotás.

Márton Áttila

Concord – Universal
0888072339590

DRESCH MIHÁLY – LUKÁCS MIKLÓS: LABIRINTUS

Dresch Mihály azon kevesek közé tartozik a hazai jazzéletben, akiket méltán nevezhetünk stílus-teremtő művészeknek. Szaxofonjain és furulyáin (illetve az általa kifejlesztett fuhunon) a kárpát-medencei folklórkinccs és a kortárs improvizatív muzsika ötvözetéből olyan anyaggal hoz létre, amely markáns, eredeti, könnyen azonosítható és átütő erejű. Zenei törekvéseinek elsődleges színtere hosszú ideje a Dresch Quartet, amelynek a fűvös hangszerek és a ritmusszekció mellett Lukács Miklós cimbalomjátéka ad sajátos színt. Az elmúlt két-három év fontos koncertjein már látszott, hogy Dresch és Lukács között olyan magasrendű tematikus-motivikus munka és zenei harmónia alakult ki, amelynek alapján érdemes lenne duólemezt készíteniük. A Labirintus megjelenése ebben az értelemben nem meglepetés – a tíz kompozícióból kirajzolódó mikro- és makrovilág azonban jócskán tartalmaz váratlan elemeket. A kvartett bőgőse és dobosa (Hock Ernő, Baló István) nélkül szinte semmi sem marad a swinges lüktetésből, amit akár veszteségként is értékelhetünk; elgondolkodva azon, hogy a Labirintus beilleszthető-e még egyáltalán a jazz fogalomkörébe. Persze az ilyen műfaji definícióknak s az ezekről való vitatkozásnak általában nincs sok értelme. Ami viszont többletet nyújt a kvartettprodukciókhoz képest, az a szaxofon és a cimbalom óriási szabadsága, illetve a két hangszer dialógusainak végtelen változatossága. Nincsenek zárt terek, nincsenek korlátok és sürgető kényszerek. Szemünket behunyva magunk elé képzelhetjük a Dreschnek oly kedves Balaton-felvidéki tájat, egy nádfeleves falusi házat vagy pajtát, ahol a két zenész lassan, ráérősen játszani kezd; mi pedig hagyjuk, hogy muzsikájuk magával sodorjon.

Retkes Áttila

Fonó Budai Zeneház
FA 279-2

TERRI LYNE CARRINGTON: MONEY JUNGLE – PROVOCATIVE IN BLUE

Terri Lyne Carrington az 1963-ban Duke Ellington, Charlie Mingus és Max Roach által rögzített Money Jungle-lemez előtti tiszteletadás jegyében vette fel a 2013-as Money Jungle-t. A számok többsége az eredetin is ott volt, csak azt a hármat cserélték újakra, amelyeket annak idején Ellington nem kifejezetten arra az albumra írt.

A lemezen több helyen megjelenő szöveges megközelítések alaptémáját az album nyitó mondata adja meg Peter Joseph 2011-es Zeitgeist filmjéből, mely szerint az emberek csupán eszközök a pénzcsináláshoz. Ezen kívül többek közt Bill Clinton, Barack Obama, Martin Luther King, Jr. és Herbie Hancock hangja hallható a szegénységről, egyenlőtlenségről, zenei népszerűségről. Akinek mindez riasztóan hangzik, ne ijedjen meg, kitűnő akusztikus jazzalbumról van szó.

Terri Lyne Carrington nagy biztonsággal szövi a tradicionális jazzalapok közé a legkülönbözőbb stílus- elemeket. Így a fusion-, blues-, latin hatások mellett ott találjuk az ezredfordulón kialakult acid jazzes megoldásokat is. A zenésztársak közül a trombitás Clark Terry közvetlen kapcsolat is jelent az album ihletőjével, hiszen már ott játszott Ellington big bandjében, de Gerald Clayton billentyűs, Christian McBride bőgős, Robin Eubanks harsonás, Tia Fuller és Antonio Hart fuvolás, Nir Felder gitáros, Arturo Stable ütőhangszeres, valamint Shea Rose és Lizz Wright énekesek is mind felsőfokú teljesítménnyel járulnak hozzá ehhez a valóban érdekes kalandhoz, amit csak azért nem a legfelsőbb osztállyal értékelek, mert írás közben meghallgattam az eredeti Ellington-albumot. Biztos vagyok benne, hogy a 2013-as verzió ötven év múlva nem lesz annyira izgalmatlan, mint amennyire az 1963-as volt tegnap este.

Huszár Endre

Concord – Karsay és Társa
CJA-34026-02

1705:
1705

Kaltenecker Zsolt hosszú évek óta előszeretettel zenél trió felállásban. Sokadikként áll ezek sorában a friss lemezét jegyző 1705 nevű együttes. A 2010 végén alakult formációt a zongorista régi partnerével, az ütőhangszeres Dés Andrással és az Ausztráliából másfél évtized után hazatért nagybőgős Piri Bélával alakította, akivel szintén sokat játszott együtt, még a kilencvenes években. A trió szokatlan névválasztásának oka egyrészt a művész egy 1705-ben készült historikus billentyűs hangszeren írt számának a címe, másrészt az Óceánjáró zongorista legendája című filmre való asszociáció, melynek a főhőse, 1900 kifigurázza azt a zenei vaskalaposságot, ami – Kaltenecker szerint – még mindig elég gyakori a magyar jazzben is.

Ezt a gondolatot érdemes alapul venni a lemez méltatásakor csakúgy, mint Kaltenecker teljes életművének értékelésekor. Mert az biztos, hogy bennük nyoma sincs maradiságnak. Pályája kezdete óta sok mindenben átment a pianista, és mindvégig a saját útját járta, amihez ezúttal is hű maradt. A tőle ismert elektronikus koncepciók és rockos elemek most azonban nem markánsak, a csapat eklektikus stílusa itt kifejezetten letisztult és egyszerű. Nagyon haladó jelenkori akusztikus zenét hallhatunk. Elképesztően erősek a szerzemények – közülük hét Kalteneckeré, kettő pedig Désé –, melyeknek javarészt előre megírt témáira rögtönöznek a művészek nagyszerű felépítményeket alkotva. A Kalteneckerre jellemző bonyolult ritmikájú, perkusszív zongorajátékot a félig dobos-félig ütős zett és a néhol vonót is használó nagybőgő kísérete még különlegesebbé teszi. Egyedi és előremutató, eredeti muzsika Európa közepéről, Magyarországról.

Laczko Krisztián

Hunnia Records
HRC D 1207

REZ ABBASI:
CONTINUOUS BEAT

A manhattani jazz világában tájékozottak körén kívül keveseknek lehet ismerős a gitáros neve, még kevésbé eddigi munkássága. Az 1965-ben Pakisztánban született, Los Angelesben nevelkedett Abbasi 1987-ben kapcsolódott be New York jazz-életébe. Tanulmányai során alapos jártasságra tett szert az európai zenében, az indiai klasszikus zenében és a jazzben, s ezek a hatások pl. a Vijay Iyer és Rudresh Mahanthappa társaságában készített lemezekben is megjelentek. Első trióalbumán eltávolodik az addigi fúziós iránytól. Eredetileg Paul Motianra gondolt ütőhangszeresként, de az idős mester betegsége, majd halála miatt mást kellett keresnie. Meg is találta Satoshi Takeishi személyében, aki mellé John Hebert csatlakozott bőgősként. Vélhetnénk, szűkös a három hangszer által létrehozott hangzás, de nem: Hebert bőgőjének eszményien megformált szólamai, Takeishi sokszínű dobolása feledtetik a plusz harmóniahangszer hiányát. A vezető szerep természetesen Abbasié, aki elektromos gitárjának torzított hangját különböző, olykor keleties hatásokat keltő effektekkel teszi változatosabbá. Szólói gördülékenyen áramlanak ujjai közül, ritkán, inkább társai jelenései alatt játszik akkordikusan. Saját szerzeményein kívül olyan, különböző karakterű darabokat választott a lemezre, mint Gary Peacock: Major Major, Thelonious Monk: Off Minor vagy Keith Jarrett: The Cure című kompozíciója. A témák a dekonstrukció során új értelmet kapnak, a zene folyamatos párbeszéd, reagálások, közbeszólások, ellentételezések sorozata. Szabályos lüktetés helyett tördelt ritmika, rögzített szerkezeteket felülíró, vibráló interakció, gazdag harmóniakészlet – Rez Abbasi lemeze a spontaneitás jegyében fogant, erőteljes, modern jazz.

Turi Gábor

Enja – Varga
ENJ-9591 2

Fújjon bele!

500 féle kipróbálható hangszer
www.fontrade.hu

FON
TRADE MUSIC

HANGSZERBOLT ÉS FÜVŐS
HANGSZERÉSZMŰHELY
1081 Budapest, Kiss József utca 14.
Telefon: 1 210 2790, 30 488 6622
Nyitva: munkanapokon
9:00–17:30-ig

TILL BRÖNNER:
TILL BRÖNNER

Till Brönner a jazz Dirk Nowitzkije: a trombitás elsőrangú német export, még az USA-ba is, minden próbát kiáll, halomra dönti a rekordokat. Pont, mint az NBA-bajnok Dallas Mavericks extralangaléja német tagja. Nem is az én ötletem, hogy a két majdnem egyidős sztárt összezereszem: a „Durch die Nacht mit...” sorozatban dokumentumfilm is készült már kettejükkel. Hazájában, a német jazz-közvélemény szemében azért Brönner nem akkora proféta, pop- és más kirándulásai, például a német X-Faktor zsűrijébe nem maradtak (ellen-)hatás nélkül. De mintha tavaly év végén kiadott lemeze öszszebékítendő feltétlenül rajongóit és a jazzkedvelőket: nyugodt, szinte végig szárnykürtön fújít ambientezenét hallunk, az egyik legegységesebbet Brönner eddigi tizenegy szerzői korongja közül. A hangzásideál egyértelműen retró: leginkább a CTI-lemezek legendás hangulata felől lehet ismerős. A hetvenes években járnánk tehát, de azért Brönner nem tradicionalista: ha más nem, hát pusztán technikája elképesztő volta gyanakvóvá tehet mindenkit, hogy mikor is készült ez az anyag. Persze a hangszerek, a hangszerelés és a felvételek technikai precizitása sem volnának elképzelhetőek a negyven évvel ezelőtti viszonyok között. Felidézódik például a nagy példakép, Freddie Hubbard is, de azért Brönner magát adja, ezúttal nem játszik szerepet és nem a híres partnerek kedvét keresi. Számai is olyanok, mint az együttes soundja, lehetnének standardek is, helyenként fondorlatosan szívembemerkolók vagy karosszékbe préselően kellemesen és otthonosan hallgatnivalók. Fokozatosan sejlenek fel a lemez saját karakterei is, felépítésben, hangulatokban. Mindenképp alkonyat utáni zene, ha pedig bort választanak hozzá, csakis rosét.

Zipernouszky Kornél

Verve – Universal
060253719115

DJABE:
DOWN AND UP
SLICES OF LIVE

Amikor az olvasó ezeket a sorokat pásztázza, már lezajlott a Djabe Down and Up című lemezbemutató koncertje, amelynek különlegessége, hogy élőben is megteremtették az 5.1-es hangrendszer által nyújtott körbeölelő hangzásélményt, illetve hogy a vendégmuzikusok közt jelen volt John Nugent szaxofonos, valamint Gulli Briem dobos a Mezzofortéból. Bármely paraméterét emeljük is ki magának a lemeznek, mind a legnagyobb profizmust példázza a keveréstől kezdve a hangszeres játékig, a lemez kiállításától a rajta hallható szerzeményekig. Érződik az anyag érettségén, hogy a zenekar legutóbbi stúdiólemeze megjelentése óta négy év telt el. Megmaradt ugyan a tipikusan djabés world fusion-ízvilág, de míg korábbi lemezeik közül volt, amelyek esetében az első szón volt a hangsúly, most, a Down and Upon nagyobb a nyomata a másodikon, ami valószínűleg Barabás Tamás basszusgitáros, tizből hat szám szerzője, négy társszerzője keze nyomát mutatja. Azért sokféle fűszer is adódik a contemporary jazzalapanyagokhoz: Malik Mansurov tarjátéka, Bede Péter furulyázása, Balogh Kálmán cimbalmozása és Kovács Ferenc éneke, ami épp ellenkezőleg hat, mint a mesebeli feketeleves. Steve Hackett pedig már tényleg tiszteletbeli Djabe-tag. A Slices of Live DVD a 2005-ös Slices of Life című CD anyagát bemutató koncertturné egyik állomásán készült. A helyszín a PeCsa, a felvétel pedig ereklyeszámba megy, hiszen itt még az ütőhangszeres-énekes Sipos András is közreműködik. Az ő 2007-ben bekövetkezett halála miatt váratott magára a DVD megjelenése 2012-ig. A kivitelezés kifogástalan, de – morbidnak tűnhet a gondolat – talán ha tudják a tagok, hogy már nem sokáig lehetnek így együtt, még magasabb főfokra kapcsolnak.

Bércesi Barbara

Gramy Records
GR-100-2 GR-102

NAGY JÁNOS/FRANKIE LATO:
CLASSIC IN JAZZ
NAGY JÁNOS: IN LONDON

Nagy János egyike a 7–8 világszinten játszó magyar jazz-zongoristának, ráadásul kísérletező kedve elviszi a műfaj majd minden ágába. A hegedűs Frankie Latóval közösen készített Classic in jazz albuma a crossover világába tett kirándulás, ami sokaknál jár ízlésficammal, de ez a két művész elkerül minden buktatót. Jó érzékkel nyúltak Liszt és Debussy szerzeményeihez. Liszt temperamentuma és sodrása, még inkább Debussy korához képest szokatlan harmóniai közel állnak a jazz-zenészek lelkéhez. Nagy és Lato helyesen döntött, hogy nem mindig ragaszkodott az ezekre épített improvizációk jazzes lüktetéséhez, ami egyrészt közelebb vitte őket a két szerző szelleméhez, másrészt szabadságot nyújtott az alapanyag átértelmezéséhez. A hagyománytisztelő szabadságnak köszönhető, hogy az eredmény módfelett izlées. A másik albumot a zongorista két, tavaly júniusi, nagy sikerű londoni koncertjén vetették fel a híres 606 Clubban, illetve a Magyar Kulturális Központban. A kíséretet a neves brit bőgős és zenekarvezető, az apai ágon magyar Arnie Somogyi és a szigetország egyik legfinomabb dobosa, Winston Clifford szolgáltatta, akikkel Nagy 10 évvel ezelőtt játszott együtt először, amikor Tisza Beát kísérték ugyancsak a 606-ban. Az In London album két kivétellel standardeket tartalmaz, de abban a teljesen egyéni és hihetetlenül kreatív, sallangmentes felfogásban, amely Nagy János sajátja. A lemez két eredeti szerzeménye a zongorista szerzői erényeit és zenei dramaturgiáját dicséri. A trió hihetetlenül összeforrott, egy húron pendülő annak ellenére, hogy a két egymást követő nap adott koncerteken a zenészek jóformán nem próbáltak. Az album a jazz spontaneitásának és gyönyörének eklatáns példája.

Pallai Péter

Cool Tour Music
5991526337891 5996359842895

**ERIK TRUFFAZ:
EL TIEMPO DE LA
REVOLUCION**

●●●●●

Jött Erik, és elfűjt mindent... Mire az utolsó előtti, Blow Away című számhoz érünk Erik Truffaz új lemezén, már valahol messze sodródunk az anyagi léttől. Jó érzés ezekben a légies, elektronizált hangképekben lebegni. Messziről érkeznek a szerző trombitájának hangjai is, távol a valóságtól. Fanyarul szólnak. Truffaz avantgárd stílusába most is valamiféle csöndes protestálás vegyül a világ dolgaival szemben, ami mindvégig ott motoszkál a nu jazzel és blues-zal kevert árnyas hangulatban, a kvartett kíséretében sőt a vendégszereplő Anna Aaron naivan tiszta és egyszerű énekében is. Talán ez a halk tiltakozás nyer értelmezést az Un soufflé qui passe teljesen kitarulókozó, valomáyszerű szólójában, melybe valóban a lélegzetét fújja bele a művész, s talán ennek visszhangjait halljuk az ötpercnyi csöndben is az album végén... De azután érkezik egy kis vidám feloldás. *LK*

Blue Note – EMI
5099997903925

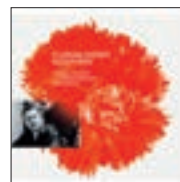

**STIAN WESTERHUS:
THE MATRIARCH
AND THE WRONG
KIND OF FLOWERS**

★★★★★

Jimmy Page már 1969-ben vonóval játszott a gitárján. Nem tudom, kié az eredeti ötlet: lényeg, hogy a XXI. században ennek a technikának a legeredetibb alkalmazója Stian Westerhus. Igen, már megint egy norvég, már megint háromböröndnyi technikai arzenál, és a helyszín egy mauzóleum Oslóban, húsz másodperces utözengéssel. De mindebből mi születhet? Egy rendkívüli kortárszenei lemez, melyen a hagyományos értelemben vett gitározás helyett többségében vonójáték hallható: szokatlan hangok sokasága, mindez egyetlen gitárból kifacsarva. A lemez a tisztán akusztikus és az agyonprocesszált hangok sajátos elegye, az improvizáció és az aprólékos utómunka különös találkozása, egy hangos-halottaskönyv és egy posztapokaliptikus szóló-kamarazene gyertyafényes szertartása. Már nyoma sincs a századfordulónak – korszakalkotó lemez! *Szabó Bálint*

Rune Grammofon
RCD2133

**FLORIAN WEBER:
BIOSPHERE**

●●●●○

A jazzvilág figyelmét Lee Konitz-cal készített felvételei irányították a fiatal német zongoristára, aki matematikai és klasszikuszenei tanulmányok után Bostonban fejlesztette jazztudását. Ott a benini Lionel Loueke gitáros személyében olyan barátra is szertett, akinél alkalmasabb társa aligha lehetne új kvartettjével rögzített, az afrikai (és barokk) zene irányába tájékozódó CD-jén. A Biosphere kivételesen tudatos lemez. Az elsősorban ritmikában mutatkozó afrikai hatások – mint a Piecemeal 27/16-os beosztása – az aranymetszés táján elhalnak, s a lemez „tisztább” jazzvizekre evezve trió-, illetve szólódarabokkal zárul. A hangzás dimenzióit bővíti az akusztikussal párhuzamosan megszólaló elektromos zongora. A játszó-társak – Thomas Morgan bőgő, Dan Weiss dob – aktív részvételére épülő lemezen popelődök (Jamiroquai, Coldplay, Eric Clapton) számai is helyet kaptak. *TG*

Enja – Varga
ENJ-9586 2

**DUDÁS LAJOS
TRIO:
LIVE AT PORGY &
BESS**

●●●●●

Jubileumi lemez: a hetvenéves klarinétművész ezzel a felvétellel ünnepelte két évtizedes együttműködését a gitáros Philipp van Enderttel. Kreatív duójukat ezúttal Leonard Jones bőgős egészítette ki. Az élő előadás példaadóan egységes. Végig megőrzi visszafogott spontaneitását és a közös produkciót soha kockára nem tevő egyéni művészi szabadságot. A jazz játékosága tökéletes arányban vegyül a kontemplatív kortárszenei elemekkel, illetve a purista triózás esztétikájának alkalmazásával, ami Dudás sok korábbi előadását is vonzóan megfoghatatlanná és besorolhatatlanná tette. A stílusok, idiómák és minőségek vegyítése könnyed virtuozitással párosul, így a standard anyag nem válik el a saját kompozícióktól. Dudás autonóm trióművészete újabb értékes fejezettel gazdagodott. *Máté J. György*

JazzSick Records
5062 JS

**REUT REGEV'S
R*TIME: EXPLORING
THE VIBE**

●●●●○

Regev, a fiatal izraeli harsonás New Yorkba áttelepülve megalakította R*Time nevű együttesét, melyben férjével, a dobos Igal Fonival dolgozik együtt. A fiatalasszony a transzgresszív jazzisták egyike lett, aki Dave Douglas és Anthony Braxton mellett is megállta a helyét. Az Exploring The Vibe az együttes második albuma, és helyesebb volna azt mondani, hogy Regev és Jean-Paul Bourelly gitáros közös lemeze. A mérészen eklektikus anyagot olyan összetevőkből gyúrták, mint a gitáros Boom Bop albuma (Shepp és Threadgill közreműködésével), vagy Ray Anderson Alligator Bandjének produkciói. Regev azonban csak pillanatokra idézi meg Anderson, vagy máskor Roswell Rudd, illetve Phil Ranelin szellemét. 99%-ban önmagát nyújtja. Jó irányt választott. Reméljük, legközelebbi lemeze még átütőbb erejű lesz, akkor talán a maximális pontszámot is elérheti majd. *MJGy*

Enja – Varga
ENJ-9589 2

**PHILIPPE
PETRUCCIANI:
ESTE MUNDO**

●●●●○

A kiváló mainstream gitáros, Philippe Petrucciani a fiatalon elhunyt zseni, Michel Petrucciani fivére, bőgős öccsével és gitáros apjával, meg persze Michellel is készített felvételeket, első szólólemezét több mint húsz éve vette fel. Itt osztozik a reflektorfényen egy csábító hangú énekesnővel, Nathalie Blanc-nal, aki szerepelt már vele együtt korábbi lemezekben, most ez egy Réunion. Ha az ember nem tudja, hogy ő is zongorázik, akkor is le a kalappal, így még inkább. Dominique Di Piazza (bőgő) és Manhu Roche (dob) tagja még a kvartettnek, amelyik a melódia szépségének igézetében dolgozza fel a legismeretesebb standardeket és néhány jól sikerült eredeti szerzeményt. Mindenki ízlésesen és finoman játszik, a hangszerelések is tetszetősek, Blanc scattelése helyenként kiváló, viszont kitarított hangoknál és néhány problémásabb helyen olykor alulintonál. *ZK*

Jazz Village – Karsay és Társa
5099997903925